

"Onlar tuzak kuradursunlar,
Allah da tuzak kuruyor.
Allah tuzak kuranların en hayırlısıdır."
(Enfâl Sûresi, 8/30)

Yeni Seleflik

Yayınlama Tarihi: 20.08.2019

Yeni Selefilik, Suud krallığının resmi mezhebi olan Vehhabiliğin bir çeşidi olarak İslam dünyasında yayılmıştır. 18. asırda İngilizler gerçek İslamı bozmak için İbni Abdülvehhab ve Suud Ailesi arasında bir işbirliği sağlayarak Vehhabilik denilen yeni bir akımın çıkmasını sağlamışlardır. 1744 de Suud Krallığı İngilizlerin desteği ile kurulmuş ve bu devletin siyasi iktidarı Suud ailesine ve dini liderliği de İbni Abdülvehhab'a verilmiştir. İbni Teymiyye'nin sapık fikirleri üzerine inşa edilen Vehhabilik, Hicaz bölgesindeki Müslümanlara silah zoruyla kabul ettirilmeye çalışılmış, karşı koyanlar ise katledilmiştir. Vehhabilerin Mekke ve Medine'yi işgal etmeleri üzerine Osmanlı Devleti harekete geçmiş, Mısır valisi Mehmet Ali Paşa vasıtasıyla Hicaz'ı onlardan geri almış ve Suud devletinin merkezini de ele geçirerek Vehhabiliğe son vermiştir. Ancak I. Dünya harbinden sonra bu bölgeyi Osmanlı terk etmek zorunda kalınca, burada 1936'da İngilizler tekrar vehhabiliği resmi ideoloji olarak kabul eden Suud Krallığını kurdurmuştur.

19. yy.'ın sonlarında Arap ve Müslüman ülkelerde bazı ıslahatçı gruplar ortaya çıkarak, İslam'ı Batı modernitesine uygun olarak yeniden dizayn etmeye çalışmışlardır. Reformistler dediğimiz bu kişilerin başında, Cemaleddin Efgani, Reşit Rıza, Muhammmmed Abduh ve Fazlurrahman gibi kişiler gelmektedir. Bunlar İslam'ı modern Batı ülkelerinin sosyal ve ekonomik yapısına

uyarlamaya çalışmışlardır. Bu akıma bu nedenle islahatçı selefiler de denilmiştir. Ancak bu çalışmaların dış destekli oldukları bilinmektedir. Çünkü mensuplarının Mason localarına kayıtlı oldukları yaygın bir kanaattir.

1970'lerden itibaren Selefilik çok önemli ve çevresine çok tesir eden bir gelişme göstermiştir. Bağdat'tan, Şamdan Kahire, Tunus ve Rabat'a kadar belli başlı Arap şehirlerinde yukarıda zikredilen islahatçı hareketlerin mirasçıları İslam anlayışlarını Selefilik esasları etrafında şekillendirilmişlerdir. Onlar islahatçı selefi düşünceleri ile değil de, siyasi yönelişlerle ortaya çıkmışlardır. Bunun sonunda 70'li yıllar siyasal İslam ve enerjisinin bölünmesi ve fikir birliğini düzenleyen çerçevenin yok olması ile temayüz etmiştir. Öte yandan Arap ve İslam dünyasında İhvan-i Müslimin (Müslüman Kardeşler), Hizbu't-Tahrir ve Cemaat-i İslam gibi ana akım siyasal gruplar 50'li ve 60'lı yıllar boyunca baskıya, zulme ve dışlanmaya maruz kalmaları yeni selefiliğin desteklenmesine neden olmuştur.

70'li yıllarda gelişen Selefi hareketin kaynaklarından en önemlisi Suudi Arabistan'dır. Bu devlet Yeni Selefilik akımına beşiklik etmiştir. Çünkü bu dönemde Suudi Arabistan yüzlerce ve hatta binlerce Arap öğrencisini Suud üniversitelerinde ilahiyat eğitimi almak üzere kabul etmiş ve bu öğrenciler bu süreçte vehhabi öğretisinden etkilenmişlerdir.

İslam dünyasının şahit olduğu yeni selefi cemaatlerin sürekli artan bir şekilde etki alanlarını genişletmesi ve yaygınlık kazanması, İslam tarihinde daha önce hiç yaşanmamış bir olgudur. Bu olgu büyük çapta geleneksel siyasal İslami hareketlerden farklılık arz eder.

Yeni Selefilik bugün iki ana gruba ayrılmıştır: Geleneksel Selefilik ve Cihadi Selefilik. Geleneksel Selefilik davet ve tebliğ ile ilgilenmiş ve devlete karşı gelinmez demiştir. Diğerleri ise silahla karşı durmuşlardır. El Kaide, El Nusra, İşid bu çeşit selefi hareketlere örneklerdir. Bu hareketlerin tamamında İslam'ı kötülemek için ne kadar eylem varsa yapılmıştır. Davetçiler tasavvuf ve kelamcılar kafir saymışlar ve böylece İslam'ın temel kaynaklarını zayıflatmak istemişlerdir. Bugün Türkiye'de de geleneksel selefi hareketleri uygulanmaktadır. Bazı ilahiyatçılar İslam'ı saptırmak için kitaplar yazmakta ve sohbetler yapmaktadır. İslam'a hizmet etmiş alimler tekfir edilmekte ve Kuran ayetlerine kendi kafalarına göre anlamlar verilerek yanlış algılar yaratılmaktadır. Son 20 yılda bu faaliyetler artmıştır. Hadis inkarcılığı ve bazı ayetlerin geçersiz olduğu iddiaları her geçen gün artmaktadır.

“Ağızlarıyla Allah'ın nurunu söndürmek istiyorlar. Halbuki kafirler hoş görmese de Allah nurunu tamamlayacaktır.” (Saff, 61/8)

Cihadi selefilik önce ideolojik düzeyde kendini göstermiş ve sonradan gerçek hayatta da test edilmiştir. Sovyetlerin 1979'da Afganistan'ı işgal etmesi ile cihatçı selefilik uygulama alanı bulmuştur. Pakistan'ın Afganistan'a komşu olan Peşaver kentindeki medreselerde, vehhabi ekolde eğitilen gençler Afganistan'a geçerek cihada başlamışlardır. Bu medreselere Suudi Arabistan'ın destek verdiği ve silahlı eğitiminin de ABD tarafından yapıldığı bilinmektedir. Afganistan'a Türki cumhuriyetlerden de birçok mücahidin gittiği tespit edilmiştir. Çeçenistan'da 1990'larda yapılan iki savaşta da cihatçı selefiler yer almışlardır. 2003'de Irak'ta Saddam Hüseyin'in devrilmesinin ardından cihatçı selefilik burada uygun bir zemin bulmuştur. Burada kurulan İşid örgütü daha sonra Suriye'ye geçerek 2011'de Suriye'deki iç savaşa katılmıştır.

Özellikle Arabistan destekli eğitim kurumlarının oluşmasına izin verilmiş yerlerde selefi ekolün güçlenmesi mümkündür. İslam dünyasında toplumsal antlaşmanın derinleştiği, mezhep çatışmalarının yaşandığı, emperyalist müdahalelerin ardından çatışmaların yaşandığı bölgelerde cihatçılığın kök salması kolaylaşmaktadır.

Yeni selefiliğin temel görüşleri

> Selefiler bir mezhep imamını taklit etmeyi reddediyor ve her Müslümanın içtihat etme hakkı

olduğunu ileri sürüyorlar. Fakat bir yandan da ameli konularda Hanbeli mezhebine uyuyorlar. Bir yandan içtihadı davet etmek ve bir yandan Hanbeli mezhebini taklit etmek bir çelişkidir.

> Vehhabi - Selefi düşüncenin temel esaslarından biri yöneticiye her halükarda itaat fikridir. Yönetici şeriatı tatbik etmeyen fasık biri de olsa, yöneticiye kesin itaat etmenin gerekli olduğu savunulur. Bu bakımdan Bunlar Seyyid Kutup, Yusuf el-Karadavi ve Gazali gibi İslam düşünürlerini sert olarak eleştirirler. İhvan-ı Müslimin ile savaş halindedirler.

Yeni selefilikğin hedefleri

Yeni selefilik, gerçek İslam'ı ortadan kaldırıp onun yerine İslam'la ilgisi olmayan bir din algısını yerleştirme çabası içindedir. Bu akımların tek merkezden yönetildiği aşikârdır. Çünkü söylemleri ve dayandıkları fikirler aynıdır. Bu akımlar içinde başı çeken ilahiyatçıların Suud Krallığı tarafından yetiştirilerek bu ülkelere gönderildiği tespit edilmiştir. Ayrıca bu akımların Suud Krallığı tarafından finansal olarak desteklendiği de tespit edilen bir husustur. Bütün bunlar gerçek İslam'a karşı planlı ve küresel bir eylemin söz konusu olduğunu göstermektedir. Bu eylemlerin asıl amacı, gerçek İslam'ın temel iman esaslarını zedelemek, böylece gerçek İslam'ı bilmeyen ve uygulamayan Müslüman toplumları meydana getirmektir. Böylece İslam ülkeleri gerçek İslam'ın

manevi rahmet ve yardımından mahrum edilmiş olarak, kolaylıkla sömürülebilir topluluklar haline getirilmiş olacaktırlar.

Yeni selefilik adıyla anılan bu akımlar vehhabiliğin isim değiştirmiş bir halidir. Onların silahı “şirk” ve “kafirlik”tir. Bu iki silahı kullanarak, düzenlenen oyun kolaylıkla oynanabilmektedir. Kullandıkları yöntem tıpkı 18. yy. da İngilizlerin kurduğu Vehhabilik akımının kullandığı yöntem gibidir. O zamanki Suud Kralları Vehhabilik adına müşrik olarak suçladıkları Müslüman köylerini yağmalamışlar ve İslam alimlerini kılıçtan geçirmişlerdir. Bu tekfircilik akımının amacı, kendilerine biat etmeyen Müslümanları öldürmek için meşruluk kazanmaktır.

Bu akım emperyalizmin kurduğu tezgah ile Suudi Arabistan'ın finansörlüğünde İslam ülkelerinde kurulan vakıf ve dernekler ile faaliyet göstermektedir. Burada hedef gençlerdir. Bu akıma hizmet eden hoca ve ilahiyatçılar, kendi felsefe ve ideolojilerine göre yorumladıkları ayetlerden deliller getirerek Müslümanların temel inançlarını saptırmaya çalışmaktadırlar. Böylece Müslüman toplumlarda terör ve anarşinin ortaya çıkmasına hizmet etmektedirler. Bu oluşumun kukla olduğunu, emperyalist emellere hizmet ettiklerini insanlara anlatılmalıdır. Bunun için bu selefi akımları devlet tarafından denetlemeleri ve Müslümanlar bu konularda uyarılmalıdır.

Küresel düzen ve Batı'nın İslam dünyası ile olan ilişkileri üzerinde büyük etkiye sahip bir takım siyasi olaylar ile selefiliğe olan ilgi eş zamanlı olarak ortaya çıkmıştır. Yapılan birçok araştırma selefiliğin tam anlamıyla ne olup olmadığını açıklığa kavuşturacak katkıyı henüz sağlamamıştır. Sadece tek bir selefilik mi vardır yoksa selefilikler mi vardır? Selefi cemaatleri ile cihatçı olduğu iddia edilen silahlı direniş grupları arasında nasıl bir bağlantı vardır? Örneğin Mısır selefiliğinin ve Nur Partisi'nin kökleri üzerine bilgilenmemize yardımcı olacak veya Tunus'ta selefi cemaatlerinin ortaya çıkış sebepleri hakkında bilgi verecek çok az şey söylenmiştir.

Selefiliğin İslami söylemlerine aldanıp harekete katılan birçok Müslüman genç vardır. Çünkü Müslüman gençlere fikir bakımından cazip gelmektedir. Ancak bu hareketlerin asıl amacı, İslam ülkelerini fikir bazında ve sonuçta siyasi olarak parçalamak, temel İslami inanışlarını zayıflatmaktır. Bu plan yıllardır bütün Müslüman toplumlarda uygulanmaktadır. Bu plan gereği selefi düşüncelere sahip din adamları İslam'ı saptırmaya ve Ehl-i Sünnet anlayışını geriletmeye ve hatta yok etmeye çalışmaktadırlar.

“Onlar tuzak kurarken Allah da karşılığında tuzaklarını boşa çıkarır. Allah tuzaklarına karşılık verenlerin en hayırlısıdır.” (Enfal, 8/30)

Şeyh El Halebî, Arap devrimlerini fitne ve İslam ülkelerini parçalamak için dış güçlerin planları

olarak değerlendirmektedir. El Halebî şunları söylemektedir:

“Göstericilerin bizzat kendileri, onları yönlendiren gizli elleri genellikle görememektedirler. Bu gizli eller onları sosyal medya üzerinden yönlendirmekte ve onları harekete geçirmektedir. Sen sosyal medyanın ne olduğunu bildiğini zannediyorsun. Bu gizli eller bugün Ortadoğu’yu yeniden şekillendirmektedir.”

El-Halebî bu konu ile ilgili telif ettiği kitapta protesto gösterilerini reddetmiş, selefililiğin siyasetten uzak durmasını tavsiye etmiş, tasfiye ve terbiye ilkelerini müdafaa etmiş, siyasetin içinde bulunmayı reddetmiştir.

Arap ülkelerinde selefi hareketler

Aşağıdaki bilgiler El-Cezire Araştırma Merkezi’nin 2013 yılında, farklı Arap ülkelerindeki selefi hareketleri ile ilgili hazırlattığı projeden alınmıştır.

Suudi Arabistan

Vehhabi hareketinin beşliği olan Suud’taki selefi hareketler komplike ve parçalanmış bir yapı gösterir. Özellikle Suriye ve Mısır’dan gelen İhvan-ı Müslimin üyelerinin Suudi Arabistan’da yerleşmeleri ile birlikte vehhabi - selefi düşünce aksiyoner ihvancı düşünce ile sürtüşmeye girmiştir. Bu sürtüşmeler Suud’ta hakim olan felsefi düşünce içindeki temel düşünceler üzerinde ciddi gelişmelere neden olmuştur.

Sahve hareketi

Bu hareket Suudi Arabistan'da ortaya çıkmış olup aksiyoner selefilik olarak tanımlanabilir. Düşünce sistemleri İhvan-ı Müslimin fikriyatı ile vehhabiliğin birleştirilmesiyle oluşmuştur. Sahve hareketi inanç konularında Vehhabilik ile uyumlu, siyaset düşüncesinde ise İhvan-ı Müslümin'e yakındır. Muhammed Kutup, Abdurrahman et evi ve Muhammed Ahmet Er Raşid bu harekete etki eden en önemli kişilerdir.

Sahve hareketi giyim ve yaşama tarzında diğerlerinden farklılık göstererek bir başkaldırma özelliği vurgulanmıştır. Bu grup çeşitli konularda iktidar ile çatışma içinde olmuştur. İslam'ın öğretisi ve prensiplerini terk ettiği için yöneticinin ehliyetinden şüphe duymuşlar ve topluma da bu şüpheyi aşılama çalışmışlardır. Bu grup ayrıca resmi ulemanın da ehliyeti konusunda şüphe duymuşlardır. Çünkü bu ulema iktidara karşı olan her türlü muhalefeti kesin olarak haram kabul etmişler ve yöneticinin bütün faaliyetlerini temize çıkarmışlardır. Sahveye göre siyasi otoritenin bağımsızlığı ve hürriyeti yoktur. Bu alan dini otoriteye ve ulemaya tam olarak boyun eğmelidir.

Geleneksel Selefilik

Geleneksel Selefilik, Tevhid akidesi, bidatlarla mücadeleye bağlılığın güçlendirilmesi ve hakim yöneticiye itaat konuları üzerine odaklanan bir çizgiye sahiptir. Bu grup iç ve dış siyaset ile meşgul olmayıp yalnızca akide, tevhid, şirk, fıkıh,

muamelat ve ibadet meseleleri ile ilgilenmişlerdir. Bu konularda iktidarla uyumluluk içinde olmuştur. Bu nedenle Sahveciler arasında “kabir yıkımı”na önem veren topluluk olarak tanımlanmışlardır. Sahveciler ise “kabir yıkımı” yerine “saray yıkımı”na önem vermişlerdir. Bu tutumları bazı Sahve liderlerinin tutuklanmasına neden olmuştur. Emire itaat prensibi geleneksel selefiliğin temel öğeleridir biridir. Ancak Emir kitap ve sünnete uyacağını açıklamalıdır. Ümmet düşüncesine alternatif olarak “Vatan” düşüncesi onlarda hakimdir. Büyük Ulema Heyeti, Adalet Bakanlığı, Fetva ve Araştırma Dairesi Komitesi gibi resmi dini kurumlar bu grubun yönetimindedir.

Câmiye selefiliği

Bu isim Muhammed Eman el – Câmi’ye nispetle verilmiştir. Bu gruba göre en önemlisi, imanı kalpte olan bir inanç ve eylem ise sadece kemale ermede bir şarttır. Bunlara göre dini esaslara dayanmayıp beşeri konularla yönetilen bir idarenin altında yaşamak mümkündür. Dolayısıyla hakim Arap siyasal yönetimler meşrudur. Yönetimin İslam ile uyuşmayan eylemleri dikkate alınmadan ona itaat edilmesi zaruridir. Bu grup, siyasal düzene verdikleri bu destek sayesinde eğitim-öğretim ve medyada kuvvetlidir. Fakat diğer gruplar bunları her bakımdan gevşek olarak görürler.

Ehl-i Hadis Grubu (Elbâni Grubu)

Nasiruddin el – Elbâni'ye nispetle bu ad verilmiştir. İman ve akide konularında camiye selefiligi gibi düşünürler. Fakat hakim siyaset düzeninin meşru olduğunu kabul etmezler ve yöneticilerin haddi aşmış günahkarlar olarak görürler. Fakat onlara karşı bir ayaklanma ya da davet etmezler. Bu grubun siyasi otoriteyi rahatsız ettiği de olmuştur. Bu nedenle Elbâni'nin ülkeden uzaklaştırılması da söz konusu olmuştur.

Mısır

Mısır'da selefi hareket İslam'a davet, sünnetin ihyası ve hayır hasenat işleri ile ilgilenen cemiyetler yoluyla 20. yüzyılın başlarında ortaya çıkmıştır. Daha sonraları bunlar üniversite de açmışlardır. 25 Ocak Devriminin sonrası selefilerin siyasi hayata katılmaları Arap ülkeleri içinde bir ilk olmuştur. Mısır'da selefi hareket homojen bir yapı içinde olmamıştır. Demokrasi, siyaset ve davet konuları etrafında ortaya çıkmış farklı fikirler taşıyan muhtelif selefi gruplar oluşmuştur.

Mısır'da selefi akım, benimsediği tutumun etrafını fetvalar yoluyla bir şariat çiti örmek suretiyle güçlendirmiştir. Devrimden önce teorileştirdikleri siyasi düşünce de bu fetvaların belirlenmesinde rol oynamıştır. Mısır selefilerinde İhvan-ı Müslimin' de olduğu gibi bir araya toplayan bir örgüt yapılanması söz konusu değildir. Örgüt yerine şer'i delil ve fetvalar görev yapmaktadır.

Mısır'da selefi akım uzun yıllar siyasete katılımı ve partileşmeyi ret etmişlerdir. Çünkü geleneksel

selefi oluşumlar siyasi faaliyette bulunmaya karşı çıkmışlardır. Ancak 25 Ocak devriminden sonra parti kurmuşlardır. Mısır'da Nur partisi ki bunlara İskenderiye selefiliği veya selefi davet de denir, 25 Ocak Hüsnü Mübareğin devrilmesi olayına katılmamıştır. Çünkü onlara göre bu yöneticiye karşı çıkmaktır. Bu ise onlara göre haramdır. Fakat devrim başarılı olur olmaz partilerini kurdular ve daha önce caiz görmedikleri demokratik siyasi sürece girdiler. Nur Partisi'nin asıl problemlili tavrı Mısır'daki Müslüman kardeşlerin hareketine ve Muhammed Mursi iktidarına karşı aldıkları pozisyonlarda yatmaktadır. Mübarek döneminde selefiler demokratik düzeni küfür olarak görmüşler ve yöneticiye itirazı haram saymışlardır. Fakat seçim döneminde hızla örgütlenerek Müslüman kardeşler karşısında ikinci bir güç konumuna gelmişlerdir. Nur Partisi ihvan'ın darbe ile indirilmesini desteklemiştir. Ancak selefilerin bu tutumları tabanını kaybetmelerine neden olmuştur.

Batılılar Arap ülkelerindeki baskıya karşı oluşabilecek bir iktidar alternatifini bir tehdit olarak görmektedirler. Geniş sosyal tabanı ile iktidara namzet bir oluşumu olan Müslüman kardeşlere yönelik dışlayıcı tavrın temelinde bu durum yatmaktadır. İşid gibi terör örgütleri bölgede gerçek demokratikleşme sürecinin bir parçası olabilecek durumda olan Müslüman kardeşlere karşı bir silah olarak kullanılmaktadır.

Irak

Radikal Hizbu't-Tahrir' in temsil ettiği Sünni siyasal İslam hareketi 1953'te kurulmuştur. Cihadı selefilik günümüz Irak'ın da olduğu gibi organize olamamış ve büyük bir başarı elde edememiştir. Iraklı selefiler vehhabilerden iki meselede ayrılmaktadırlar. Bunlar tekfir meselesi ve tasavvuf görüşüdür. Iraklı selefilerin geneli tasavvuf ehli ile iyi ilişkiler geliştirmenin yanında, vehhabilerin tekfir ettiği Şii'lerle de dostane ilişkiler içinde olmaya özen göstermişlerdir. Selefilik yerli bir kuramsal çerçeveye oturmamış, sadece davetçi ve mürşit yetiştirilen bir karakterde olmuştur.

Iraklılar bütün grup ve hareketlerinin düşünce esaslarını ve teorilerini dışarıdan ithal etmiş, sadece aktivist ve mücadele adamı yetiştirmişlerdir. Irak'ta ilk selefiye hareketi 1960 yılında İhvan-ı Müslimin' in İslami Parti tecrübesinden etkilenerek “Muvahhidin Cemaati”nin kurulması ile gerçekleşmiştir. Bu cemaatin kurucusu Abdullah Nadir silah kullanmayı kabul etmemiştir. Mısır'daki gelişmelere paralel olarak gençler bir örgütlenme girişiminde bulunsalar da, bu hareket 1979 yılında gün yüzüne çıkmış ve üyeleri tutuklanmıştır.

Irak - İran savaşı ve Irak'ın Kuveyti işgali olayları selefiler ile hükümet arasında gerilimlere neden olmuş ve selefiler takibe uğramışlardır. Fakat selefiler 90'lı yıllarda kuruluşlarını geliştirmişler ve

birçok camiye hükmetmeye başlamışlardır. 1990 ve 1997'de bazı selefiler devlet tarafından idam edilmişlerdir.

2001 yılından önce Irak'lılar cihadi selefilik ile henüz tanışmamışlardı. Ülke dışarıdaki cihadi selefilikten etkilenmediler. Bu nedenle devlete karşı herhangi bir şiddet kullanmaları söz konusu olmamıştır.

İran - Irak savaşından sonra, Irak'ta bir mezhep kavgası ortaya çıkmıştır. Sünni siyaset düzeni ile Şii siyasi İslam'ı temsil eden gruplar arasında mücadele başlamıştır. Amerika'nın Irak'ı 2003'te işgalinden sonra bazı cihatçı selefi örgütlerin kurulduğu görülmektedir. 2004'te Mezopotamya el Kaidesi adı altında bir grup tekfirci selefiliği temsil etmiştir. Bu grup Usame Bin Ladin'e biat etmiştir. Diğer bölgesel cihadi gruplarla birlikte "İrak Mücahitler Şura Konseyi"ni oluşturmuştur. Bu Şura 2006'da "İrak İslam Devleti"nin kuruluşunu deklare etmiştir.

Bu grup görüşlerini Mevdudi, Seyyid Kutup, Mısırlı Cemaat-i İslam'ın fikirlerine dayandırmaktadır. Şiddet bu grup açısından cihad ve dinin bir gerekliliğidir. Irak'ın Amerika tarafından işgalinden sonra birçok tekfirci ve cihadi selefi örgütler daha kurulmuştur. Bunların bazılarının temsilcileri siyasi partilerde aday olmuşlardır. Sünniler hem Kürtlerle hem de Şii'lerle siyasi ortamda mücadele etmek zorunda kalmışlardır. 2004 yılındaki seçimlerde Sünni oyların kahir

ekseriyetini elde eden mezhepçi bir yapıda olan bir cephe oluşmuştur. Bu cephe 2010 seçimlerinde Iraklı kimliğini vurgu yapan daha milliyetçi bir cepheye doğru dönüşmüştür.

Suriye

Suriye selefiliği ortaya çıktığı 19. yüzyıldan bu yana sürekli bir dönüşüm ve gelişim içindedir. Suriye selefiliğinin düşünce yapısı, Mısır'daki ıslahatçı selefi ekolden çok farklı değildir. Bu ıslahatçı selefilik siyasi hayatın içinde çok önemli rol oynamışlardır. Bunun sonucunda birçok cemiyet ortaya çıkmıştır. Suriye devleti halkına şiddet kullanmak zorunda kalınca bu akımlar da güçlenmiştir. Böylece Suriye bir iç savaşın içine sürüklenmiştir. Bu iç savaşta İşid, Nusra gibi grupların Amerika tarafından örgütlendiği ve savaştırıldığı söylenmektedir. Bu insanlara İslam devletinin kurulması fikri empoze edilmiştir. Ancak bu mücadele sonunda Suriye'nin parçalanması zorunlu hale gelmiştir. Buradaki selefiye grupları daha önce Irak ve Afganistan'da savaşan militanları içermektedir Dolayısıyla bunlar profesyonel savaşçılardır. Başlarında yabancı istihbarat ajanları vardır. Bugün Suriye'de hiçbir selefi amacı olmayan, hatta Müslüman olmayan Kürtler bir devlet kurma çabasındadır. Bu oluşumlar sonuçta Suriye'de istikrarın inşa edilmesi yerine bir bölünmenin olacağına işaretler.

Yorum ve Eleştirileriniz için:

<mailto:oryanmh@gmail.com>

[Ana Sayfa](#)

[Yorumlar](#)